

Ловен сезон
Линда Хауърд

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*„Перфектна мистерия за уикенд през лятото.
Любовна история с привкус на съспенс.“*

„Глоуб енд мейл“

„Тази книга е шедьовър. Хауърд ни грабва още от самото начало със смайващ пролог, а в последствие обрисова толкова добре образите на своите герои, че те направо оживяват.“

„Рандеву“

„Неудържимата Дейзи Майнър има очарователната способност по свой си начин да придава свежест на всичко.“

„Палм Бийч Поуст“

„Този забавен и приятен роман приема страховит обрат, когато самата Дейзи се превръща в мишена.“

„Пийпъл“

„Един съвременен вариант на приказката за грозното пате, което се превръща в красив лебед...“

„Орландо Сентинел“

Благословена съм, че имам толкова много приятели, без които никога нямаше да се справя. Не съм ги подредила в някакъв специален ред, но те са:

Кейт Колинс, редакторка, която така и не видях да се изпоти, дори когато всички останали около нея бяха изпаднали в паника; Робин Рю, агентка, приятелка и главен мой поддръжник; Бевърли Бийвър, чиято любов приюти всички ни; Линда Джоунс, с нейната непоколебимост, чудатото чувство за хумор и добри съвети; Сабра Аджи, с нейния смях и неизчерпаем запас от правна информация; Лиз Клайн, която буквално правеше възможно функционирането ми; Мерилин Елроуд и непоклатимото ѝ като скала приятелство; сестра ми Джойс, която винаги е била рамо до рамо с мен още от детинство... Както казах, благословена съм. Катрин Коултър, Айрис Йохансен и Кей Хупър са незаменими в живота ми. И нека не забравяме клуб „Клъд” – те знаят кои са.

Между другото, имаше истински клуб „Бъфало”, макар че единствената прилика с този от книгата, е името и фактът, че се сервираше алкохол. Истинският клуб „Бъфало” изгоря до основи преди много години, но беше легендарен.

Пролог

Кармела нервно сграбчи дръжката на платнената чанта, която съдържаше останалите ѝ дрехи, малко вода и пакетче с храна, което беше успяла да задели за пътуването на север, през границата. Орландо ѝ бе казал, че няма да могат да спрат за храна, вода или нещо друго, докато не стигнат до Лос Анджелис. Тя беше заключена в задната част на стар камион, който подскочаше и се люлееше и ако не успееше да се закрепил в ъгъла, като опъне гърба и краката си във V-образна поза, я подхвърляше от единия до другия край. Това правеше съня невъзможен, защото в момента, в който си позволеше да се отпусне, се прекатурваше на грубия дървен под на камиона.

Кармела беше ужасена, но твърдо решена. Преди две години Енрике бе заминал, казвайки, че ще изпрати някой за нея. Вместо това се беше оженил за американка, така че никога да не бъде депортиран и тя се оказа с разрушени мечти и разбита гордост. Не бе останало нищо за нея в Мексико; ако Енрике можеше да се ожени за американка, тогава и тя можеше да го направи! И щеше да се омъжи за богаташ. Всички казваха, че е доста привлекателна. Когато се омъжеше за нейния богат *американо*, щеше да намери Енрике и да се отнесе пренебрежително към него, за да го накара да съжалява, че я е излъгал и предал.

Имаше големи мечти, но се чувстваше много малка, подмятана из задната част на камиона, докато минаваше по неравната земя. Дочу скърцащ метал, когато Орландо смени скоростите и леко възклицание от болка, когато едно от другите момичета се удари в стената на камиона. Имаше още три, всички млади като нея, всички желаещи нещо по-добро от това, което бяха оставили в Мексико. Не се бяха представили една на друга, не бяха говорили много. Бяха твърде замислени за опасността от това, което правеха, едновременно тъжни и развълнувани: тъжни, за онова, което оставяха зад себе си и развълнувани от изгледа за по-добър живот. Всичко щеше да е по-добро от нищо, а нищо, беше това, което имаше Кармела.

Тя помисли за майка си, която беше починала преди седем месеца, съсипана от живот на тежка работа и множество раждания.

– Никога не позволявай на Енрике да те докосва между краката – поучаваше я майка ѝ постоянно. – Не и преди да му станеш жена. Ако го направиш, тогава той няма да се ожени за теб. Ти ще бъдеш оставена с дете в корема, а той през това време ще си намери друго привлекателно момиче. – Ами, тя не беше позволила да Енрике да я докосва между краката, но той така или иначе си бе намерил друго момиче. Поне не беше зарязана с бебе.

Въпреки това тя беше разбрала какво има в предвид майка ѝ: *Не бъди като мен*. Майка ѝ искаше Кармела да получи повече от живота си. Не желаше дъщеря ѝ да остарее преждевременно, вечно обременена с бебе в ръце и друго в утробата, и да умре преди да навърши четиридесет.

Кармела беше на седемнадесет. Когато майка ѝ беше

на тази възраст, вече бе родила за втори път. Енрике никога не разбра настойчивостта на Кармела да остане девствена. Той беше последователно ядосан и сърдит на нейния непоколебим отказ да му позволи да прави любов с нея. Може би жената, за която се беше оженил, му го бе позволила. Ако това е било всичко, което е искал, помисли си Кармела, тогава значи никога не я беше обичал истински. Прав му път! Тя нямаше да се хаби и да скърби цял живот за... за един глупак!

Опитваше се да поддържа духа си приповдигнат, като си повтаряше, че в Америка всичко ще бъде по-добре. Говореше се, че в Лос Анджелис има повече работа отколкото хора, че всеки има кола и телевизор. Може би щеше да се появи във филм и да стане известна. Всички казваха, че е красива, така че може би имаше такава възможност. Обаче беше факт, че бе едва на седемнадесет, сама и изплашена.

Едно от другите момичета каза нещо и макар че гласът ѝ се чуваше заглушено от работещия двигател, в помещението се появи напрежение. В този момент, Кармела осъзна, че останалите бяха също толкова изплашени, колкото и тя. Така че в края на краищата, не беше сама; останалите три момичета бяха точно като нея. Макар това да бе незначителна утеха, тя незабавно се почувства по-смела.

Като се закрепил от люшкането, докато возилото подскачаше от един коловоз на друг, тя се запрепъва по неравния дървен под на ремаркетото на камиона и се приближи достатъчно, за да чуе какво казва момичето. Сега беше ден и през пукнатините се просмукваше достатъчно светлина, така че можеше да различи лицата на другите.

– Какво има? – попита тя.

Момичето впи дланите си в полата, с която беше облечена.

– Трябва да се облекча – каза тя, а гласът ѝ беше тих от срам.

– Всички трябва да го направим – каза Кармела със симпатия. Собственият ѝ мехур беше пълен до болка. Тя се бе опитала да го игнорира възможно най-дълго, защото не желаше да направи онова, което знаеше, че евентуално ще бъдат принудени да сторят.

По лицето на момичето се стичаха сълзи.

– За мен е крайно необходимо.

Кармела се огледа наоколо, но останалите две изглеждаха също толкова безпомощни като плачещото момиче.

– Тогава ще направим каквото трябва – каза тя, защото изглежда бе единствената способна да вземе някакво решение. – Ще предначиним ъгъл... онзи там. – Кармела посочи към задния десен ъгъл. – Там има пукнатина, така че ще се оттича. Всяка ще се облекчи.

Момичето избърса лицето си.

– Ами другото?

– Надявам се, че ще спрем до тогава. – Сега когато слънцето беше изгряло, жегата вътре в камиона щеше да се покачва постоянно. Беше лято; ако Орландо не спреше и не им позволеше да излязат, можеха да умрат от горещината. Той беше казал, че няма да спират докато не достигнат до крайната точка, така че със сигурност скоро щяха да са в Лос Анджелис. Беше платила на Орландо само половината от обичайната му такса; ако тя умреше, той нямаше да успее да си прибере остатъка. Обикновено всеки трябваше да плати пълна такса преди *койотът** да ги отведе през границата, но

* Разговорен мексикано-испански израз, който се използва за човек, транспортиращ нелегално хора през границата между Мексико и САЩ. – Б.пр.

понеже тя беше привлекателна, Орландо каза, че ще направи изключение.

Другите момичета също бяха привлекателни, отбеляза тя. Може би беше направил изключение за всички.

Да се облекчат беше групово усилие, заради подскачането на камиона и Кармела го организира. Една след друга, като тя беше последна, всяка приклякаше в ъгъла, докато другите се крепяха около нея, за да я придържат. Накрая, чувствайки се изморени, но много по-добре, те седнаха на пода, за да си починат.

Внезапно, с едно последно подскачане, камионът започна да се движи спокойно. Кармела осъзна, че са на главен път. Магистрала! Със сигурност вече бяха близо до Лос Анджелис.

Но сутрешните часове отминаваха и жегата вътре в камиона ставаше задушаваща. Кармела се опита да диша нормално, но другите момичета се задъхваха, сякаш поемането на допълнително въздух щеше да ги охлади. След като този въздух беше горещ, не изглеждаше логично. Поне, от начина, по който се потяха, изглежда скоро нямаше да имат отново нужда да се облекчават.

Тя изчака толкова дълго, колкото сили имаше, защото нямаше идея колко далеч трябва да отидат, но най-накрая собствената ѝ жажда стана непоносима и извади малката манерка с вода от платнената си чанта.

– Имам вода – каза тя. – Само малко, така че трябва да си я поделим по равно. – Кармела погледна твърдо всяка една от тях. – Ако изпиете повече от една глътка преди да предадете манерката, ще ви плесна. И също така, само малка глътка.

Под свирепия ѝ тъмен поглед, всяко момиче почти телно отпи малка глътка и подаде манерката нататък.

Някак си, докато ги организираше да се облекчат, тя беше спечелила позицията на лидер и макар че не беше много висока, притежаваше силна воля, която всички забелязаха. Когато манерката стигна до нея, Кармела отпи своята малка глътка, след което отново я подаде по редицата. След като всяка беше отпила по два пъти, тя затвори манерката и я сложи обратно в чантата си.

– Знам, че не е кой знае колко – каза младото момиче, – но нямам много вода и трябва да я пестим.

Може би имаше достатъчно вода, за да отпие всяка от тях по още две глътки. Това не беше много, не и когато губеха повече от постоянното потене. Но може би беше достатъчно, за да останат живи. *Защо другите момичета не се бяха сетили да вземат храна и вода?*, помисли си тя раздражено, но се насили да остави раздражението настрана. Може би нямаха какво да вземат. Макар да бе бедна, имаше хора, които притежаваха дори по-малко от нея. Трябваше да е спокойна в мислите, както и в делата си.

Камионът започна да забавя скорост, разликата в звука на мотора сигнализира за промяната. Те се спогледаха една друга със светнали от надежда очи.

Камионът отби от магистралата и спря. Моторът не беше изгаснал, но те чуха хлопването на вратата, когато Орландо излезе. Кармела бързо грабна чантата си и стана. След като той беше казал, че няма да спират за нищо, докато не стигнат до Лос Анджелис, то тогава трябваше да са пристигнали. Макар че очакваше повече глъч; не можеше да чуе нищо друго, освен шума от двигателя.

После се чу звукът от скърцаща верига и ролетната врата на камиона беше вдигната, като пропусна заслепяващия блясък на слънчевата светлина и порив от въз-

дух, който беше едновременно горещ и свеж. Орландо беше само черна сянка, силует срещу белия блясък. Като заслониха очите си, момичета се запрепъваха към задната част на камиона и слязоха непохватно.

Когато очите им се адаптираха към слънчевата светлина, Кармела се огледа наоколо, като очакваше... не знаеше какво точно очакваше, но поне голям град. Нямаше нищо освен небе, слънце, шубраци и храсти, и куп сива песъчлива почва. Очите ѝ се разшириха и тя погледна въпросително Орландо.

– До тук ще ви возя – обяви той. – Камионът е твърде горещ, ще умрете. Приятелят ми ще ви откара до крайната цел. Неговият камион има климатик.

Климатик! В селцето на Кармела малко хора притежаваха коли, но никоя от тях нямаше климатик. Старият Васкес беше посочил с гордост към управлението на таблото на колата си, която веднъж беше успяла да изстуди въздух, но повече не проработи и Кармела в действително никога не беше усещала нещо такова. Макар че знаеше, че съществува. Щеше да се вози в камион с климатик! Старият Васкес щеше да завижда толкова много, ако знаеше.

Висок, мършав мъж, облечен в дънки и карирана риза се появи отстрани до камиона. Носеше четири чисти бутилки с вода, които раздаде на всяка от девойките, за да пият. Водата беше студена, а бутилките мокри от конденза. Жадните момичета преглъщаха водата, докато той говореше на Орландо на английски, който никоя от тях не разбираше.

– Това е Мичъл – каза Орландо най-накрая. – Правеете каквото ви казва. Той говори малко нашия език, достатъчно, за да разбирате какво иска да правите. Ако не се подчинявате, американските полицаи ще ви на-

мерят и ще ви хвърлят в затвора и никога няма да излезете на свобода. Разбирате ли?

Те кимнаха сериозно. След това бяха набързо избутани към покритото товарно отделение на големия бял пикап на Мичъл. Там имаше два спални чувала, хвърлени върху пода и малък стол с дупка отгоре, който при по-внимателно вглеждане се оказа тоалетната. Нямаше място, за да стоят прави; трябваше или да седят, или да лежат, но след безсънната им нощ, не им пукаше. Студен въздух и музика, и двете невероятно успокояващи, се изливаха в задната част на пикапа през отворения прозорец на колата. След като разстлаха двата спални чувала, така че всички да могат да легнат долу, четирите момичета бързо заспаха.

Два дни по-късно Кармела си помисли, че не си е представяла Лос Анджелис да е толкова далеч. Беше уморена да се вози отзад, да не може да стане и да се разходи. Разтягането поддържаше мускулите ѝ подвижни доколкото е възможно, но това което наистина искаше, бе да се *разходи*. Винаги е била пъргаво момиче и това ограничение, макар и необходимо, беше вбесяващо.

Храниха ги редовно и им даваха да пият вода. Обаче нямаха възможност да се измият и всички миришеха наистина лошо. От време на време Мичъл спираше в безлюден район и повдигаше задната врата на пикапа, позволявайки да навлезе въздух отвън, но освежаването никога не беше пълно и дълготрайно.

Като надничаше през задния прозорец на пикапа, Кармела наблюдаваше как празната пустиня се превръща в просторни пасища. След това, постепенно се появили гористи области, последвани през последния ден от планини: тучни, зелени, хълмисти. Пасища, об-

сипани с говеда, хубави долини и тъмнозелени реки допълваха пейзажа. Въздухът беше плътен и влажен, наситен с уханието на хиляди различни видове дървета и цветя. И коли! Имаше повече коли, отколкото си бе мислила, че ще види в живота си. Минаха през град, който ѝ се видя огромен, но когато попита Мичъл дали това е Лос Анджелис, той отговори, че не е, този се наричал Мемфис. Все още били далеч от Лос Анджелис.

Америка беше невероятно огромна, помисли си Кармела, за да пътуват от дни и все още да са далеч от Лос Анджелис!

Но късно вечерта на втория ден, най-накрая спряха. Когато Мичъл отвори товарното отделение и им позволи да слязат, те едва можеха да ходят от твърде дългото си обездвижване. Той беше паркирал пред дълга каравана. Кармела се огледа наоколо, търсейки нещо, което да загатва за град, но изглежда все още не бяха стигнали до такъв. Звездите блещукаха над тях, а нощта беше изпълнена с цвърченето на насекоми и птичи кръсък. Той отключи вратата на караваната и ги поведе вътре. Четирите момичета ахнаха при вида на лукса, който се разкри пред тях. Имаше мебели, най-невероятната кухня с уреди, които нямаха идея как работят, и баня за каквато не бяха мечтали дори в сънищата си. Мичъл им нареди да се изкъпят и им даде свободни, леки рокли, които се обличаха през главата. Каза им, че дрехите вече са техни.

Момичетата бяха удивени от тази добрина и развълнувани от новите си дрехи. Кармела поглади с ръка гладкия и лек плат. Роклята ѝ беше бяла с малки червени цветя, разпръснати по нея и тя си помисли, че е красива.

Изкъпаха се с вода, която пръскаше от стената, из-

ползваха сапун, който ухаеше на парфюм. Имаше и специален сапун за косите им, течен, който се разпенваше в планина от пяна. И четки за зъбите им! Кармела се изкъпа последна, защото другите момичета изглеждаха на края на силите си, но когато излезе от банята, бе по-чиста отколкото някога в живота си. Беше толкова очарована от изобилието на сапуна, че се изкъпа и изми косата си два пъти. Топлата вода бе спряла да се излива от душа – вече течеше само студена – но не я беше грижа. Толкова беше хубаво да се чувства отново *чиста*.

Беше боса и нямаше бельо, което да облече, защото всичко беше мръсно, но надяна новата си рокля и зави мократа си коса на кок в основата на врата си. Когато погледна в огледалото, видя привлекателно момиче с гладка, смугла кожа, сияещи тъмни очи и плътни червени устни, много по-различно от раздърпаното създание, което гледаше към нея преди.

Останалите момичета вече спяха в спалнята, сгусшени под завивките. Въздухът беше студен и кожата на ръцете ѝ настръхна. Тя отиде във всекидневната, за да каже на Мичъл лека нощ и да му благодари за всичко, което беше направил за тях. Телевизорът беше включен и той наблюдаваше американски бейзбол. Погледна нагоре и се усмихна насреща ѝ, а след това посочи две чаши пълни с лед и тъмна течност на масата до него.

– Пригответи ми нещо за пиене – каза той, или поне тя реши, че е казал това, защото испанският му не беше много добър. Той вдигна собствената си чаша и отпи от нея. – Кока-Кола.

Ах, това го разбра! Тя взе чашата, която той беше посочил и изпи студената, сладка, парлива кола. Хареса ѝ начинът, по който се плъзна по гърлото ѝ. Мичъл

й направи знак да седне и тя го стори, но на другия край на дивана, както майка ѝ я беше научила. Беше много уморена, но можеше да поседи до него за няколко минути, за да бъде учтива, а в интерес на истината му беше благодарна. Той бе добър мъж, помисли си тя и имаше мили, малко тъжни кафяви очи.

Мичъл ѝ даде да хапне някакви солени ядки и младото момиче се изненада да установи, че искаше точно това, сякаш тялото ѝ имаше нужда да замени солта, която беше изгубила през първата част от пътуването. След което се нуждаеше от още една Кока-Кола и той стана, за да ѝ донесе. Беше странно да има мъж, който да ѝ носи разни неща, но вероятно такива бяха нещата в Америка. Може би мъжете прислужваха на жените. Ако беше така, можеше само да съжалява, че не бе дошла по-рано!

Умората ѝ нарасна. Тя се прозина, след което му се извини, но той само се засмя и каза, че всичко е наред. Момичето не можеше да си държи очите отворени, нито главата изправена. Няколко пъти главата ѝ клюмваше напред и тя се опита да я вдигне, но мускулите на врата ѝ сякаш вече не работеха и вместо да я повдигне, почувства, че цялото ѝ тяло се свлича настрани. Мичъл ѝ помогна да легне, постави главата ѝ на възглавницата и протегна краката ѝ. Той продължаваше да докосва краката ѝ, неясно си помисли тя и се опита да му каже да спре, но езикът ѝ не искаше да оформи думите. А той я докосваше между краката, където никога не беше позволявала на някого го прави.

Не, помисли си младото момиче.

Но след миг настъпи тъмнина и тя повече не бе способна да мисли.

– Дейзи! Закуската е готова!

Гласът на майка ѝ се понесе нагоре по стълбището, със същата инотация като от времето, когато Дейзи беше в първи клас и трябваше да бъде подлъгана, за да се измъкне от леглото.

Вместо да стане, Дейзи Ан Майнър продължи да лежи в леглото, заслушана в звука от дъжда, който равномерно потропваше по покрива и капеше от стряхата. Беше утрото на тридесет и четвъртият ѝ рожден ден и не ѝ се искаше да става. Бе я обхванало сиво настроение, мрачно колкото дъжда. Ставаше на тридесет и четири години и нямаше нищо в този особен ден, който беше чакала с нетърпение.

Дъждът не беше дори гръмотевична буря, на която да се наслаждава, с цялата драма и звукови ефекти. Не, беше просто дъжд, равномерен и мизерен. Мрачният ден беше отражение на настроението ѝ. Докато лежеше в леглото и наблюдаваше дъждовните капки да се спускат по прозореца на спалнята ѝ, неизбежната действителност на рождения ѝ ден се стовари върху нея като мокър парцал, тежък и студен. През целия си живот се беше държала добре и до къде я беше довело това? До никъде.

Трябваше да се изправи пред фактите, а те не бяха приятни.

Тя беше на тридесет и четири, никога не се бе омъжвала, дори не се бе сгодявала. Никога не бе имала страстна любовна афера... или дори хладна такава. Краткотрайният флирт в колежа, който се бе случил главно защото всички го правеха, а тя не искаше да е странна, дори не можеше да се определи като връзка. Живееше с майка си и леля си, и двете вдовици. Последната ѝ среща беше на 13-ти септември 1993, с племенника на най-добрата приятелка на леля Джоела – Уоли, защото *той* не бе имал такава поне от 1988. Каква страстна среща беше *това*: отчаяният излезе от съжаление с жалката. За нейно огромно облекчение, той дори не се беше опитал да я целуне. Това беше най-скупната вечер в живота ѝ.

Скучна. Думата я удари с неочаквана сила. Ако някой трябваше да избере една дума, за да я опише, имаше тревожното чувство, че знае коя щеше да е тя. Дрехите ѝ бяха непретенциозни... и скучни. Косата ѝ беше скучна, лицето ѝ беше скучно, целият ѝ *живот* беше скучен. Тя беше на тридесет и четири, от малък град, едва целувана стара мома библиотекарка и по всичко личеше, че със същия успех можеше да е осемдесет и четири годишна.

Дейзи премести погледа си от прозореца към тавана, прекалено депресирана за да стане и да слезе на долния етаж, където майка ѝ и леля ѝ Джоела щяха да ѝ пожелаят честит рожден ден, а тя насила да се усмихва и преструва, че ѝ е приятно. Знаеше че трябва да слезе; бе на работа от девет. Просто не можеше да се накара да го направи. Още не.

Миналата нощ, както правеше всяка вечер, тя извади дрехите, които щеше да облече на следващия ден. Не трябваше да поглежда към стола, за да си представи

тъмносинята пола, която се спускаше на няколко сантиметра под коленете ѝ, едновременно твърде дълга и твърде къса, за да е модна или задоволителна, нито бялата блуза с къс ръкав. Ако се бе опитала, трудно би могла да избере по-безинтересен тоалет, но не се и налагаше да пробва, защото гардеробът ѝ бе пълен с такива дрехи.

Внезапно се почувства унижена от собствената си липса на стил. Една жена трябваше поне на рождения си ден да изглежда малко по-ярка отколкото обикновено, нали? Но в такъв случай трябваше да отиде на пазар, защото думата *ярко* не можеше да се приложи към нищо в целия ѝ гардероб. Не можеше дори да положи допълнителни грижи за грима си, защото единственият, който притежаваше, бе самотна тубичка червило в почти невидим оттенък, наречен „Руменина”. През повечето време не си правеше труда да го слага. И защо да го прави? Жена, която нямаше нужда да си бръсне краката, със сигурност нямаше нужда и от червило. Как, за Бога, се беше оставила да попадне в това затруднено положение?

Тя седна намръщено в леглото и се загледа през малката стая право в огледалото върху гардероба. Нейната скучна, права като дъска, кестенява коса беше увиснала пред лицето ѝ и тя я бутна назад, така че да има ясна гледка към загубенячката в огледалото.

Не хареса това, което видя. Изглеждаше като буца, седнала там, обвита в крепонена пижама, която беше твърде голяма за нея. Беше подарък от майка ѝ за Коледа и ако я бе сменила, щеше да нарани чувствата ѝ. Като погледнеше назад, чувствата на Дейзи бяха наранени, защото бе от типа жени, на които всеки можеше да даде крепонена пижама. Крепон, за Бога! Това, че

бе от този тип жени, говореше много. *Без секси нощници от Виктория Сикретс за нея, сър. Просто ѝ дайте крепона.*

Защо не? Косата ѝ беше скучна, лицето ѝ беше скучно, *тя* беше скучна.

Неизбежните факти сочеха, че *тя* беше скучна, на тридесет и четири и биологичният ѝ часовник тиктакеше. Не, не просто *тиктакаше*, отброяваше последни секунди като космическа совалка, която ще изстрелват: *десет... девет... осем...*

Беше в голяма беда.

Всичко, което някога бе искала от живота, беше... живот. Нормален, традиционен живот. Искеше съпруг, бебе, собствена къща. *СЕКС*. Горещ, потен, сумтящ секс, с въргалящи се голи тела посред бял ден. Искеше гърдите ѝ да са добри за някого, освен да поддържат производителите на сутиени. Имаше хубави гърди, помисли си *тя*: стегнати, изправени, хубави, с чашка „С“ и *тя* беше единствената, която го знаеше, защото никой никога не ги беше виждал, за да ги оцени. Това беше тъжно.

А още по-тъжно беше, че нямаше да получи нито едно от нещата, които искаше. Не беше много вероятно обикновените, безинтересни, скучни стари моми библиотекарки да получат възхищение и оценка за гърдите си. Просто щеше да става по-стара и по-обикновена и още по-скучна; гърдите ѝ щяха да провиснат, и евентуално щеше да *умре* без някога да възседне гол мъж посред бял ден – освен ако не се случеше нещо драстично... нещо като чудо.

Дейзи се плъсна обратно на възглавницата си и отново загледа тавана. Чудо? Със същия успех можеше да се надява да я удари светкавица.

Тя изчака, но нямаше бум, нямаше заслепяващ блясък светлина. Очевидно нямаше да дойде помощ от горе. Стомахът ѝ се присви от отчаяние. Добре, тогава зависеше от нея. Все пак, Бог помагаше на тези, които си помагаша сами. *Тя* трябваше да си помогне сама. Но *как*?

Отчаянието породи вдъхновение, което дойде под формата на откровение:

Трябваше да спре да бъде добро момиче.

Стомахът ѝ се присви, а сърцето ѝ заби лудо и тя започна да диша бързо. Бог едва ли имаше точно *тази* идея в ума си, когато Той/Тя/То реши да ѝ позволи да го направи сама. Не само, че беше много невъзвишена идея, но... тя не знаеше как. Беше добро момиче през целия си живот, правилата и поученията бяха издълбани в ДНК-то ѝ. Да спре да бъде добро момиче? Идеята беше луда. Логиката повеляваше, че ако не е вече добро момиче, трябваше да стане лошо, а тя просто не го умееше. Лошите момичета пушеха, пиеха, танцуваха в барове и спяха с този и онзи. Тя може би щеше да се справи с танцуването – някак си ѝ харесваше идеята – но пушенето беше изключено, не ѝ харесваше вкусът на алкохола, а колкото до спането с когото ѝ падне... Нямаше начин. Това щеше да бъде огромна глупост.

Но... но лошите момичета получаваха всички мъже!, изхленчи нейното подсъзнание, подтикнато от вътрешния ѝ тиктакащ часовник.

– Не всички – каза тя на глас. Дейзи познаваше изобилие от добри момичета, които бяха успели да се омъжат и да имат деца: всичките ѝ приятелки, в действителност, плюс по-малката ѝ сестра, Бет. Можеше да бъде направено. За нещастие, изглежда на първо място те бяха успели да вземат всички мъже, които си падат по добри момичета.

Така че какво оставаше?

Мъже, които си падат по лоши момичета.

Присвиването в стомаха ѝ определено се превърна в гадене. Наистина ли *искаше* мъж, който харесва лоши момичета?

Да! извикаха хормоните ѝ, забравили за здравия разум. Имаха биологична необходимост и нищо останало нямаше значение.

Тя обаче беше разумна жена. Определено не искаше мъж, който прекарва повече време по барове и долнопробни кръчми, отколкото на работа или вкъщи. Не искаше мъж, който да спи с всяка крайпътна курва, която се изпречи пред очите му.

Но мъж с опит... това вече беше различно. Имаше нещо в опитния мъж, в погледа и увереността в походката му, и мисълта да има такъв мъж изцяло за себе си, я караше да настръхва. Би могъл да бъде обикновен мъж с обикновен живот, но все пак можеше да има онзи леко порочен блясък в очите си, нали?

Да, разбира се, че можеше. Това беше точно типът мъж, който искаше и отказваше да повярва, че там навън няма някой за нея.

Дейзи още веднъж стана, за да погледне жената в огледалото. Ако искаше някога да получи това, което желяе, трябваше да действа. И да направи нещо, защото времето минаваше бързо.

Добре, да бъде лошо момиче отпаднаше.

Ами ако *даваше вид* на лошо момиче? Или поне на купонджийка? Да, това звучеше по-добре: купонджийка. Някоя, която се смее и се забавлява, която флиртува и танцува, и носи къси поли... Тя можеше да се справи с това. Може би.

Голямо може би.

– Дейзи! – припя майка ѝ още веднъж и звукът проехтя нагоре по стълбите. Този път гласът ѝ беше дяволит, с тон, който казваше, че знае нещо, което Дейзи не знае, сякаш имаше изобщо някакъв начин да забрави собствения си рожден ден. – Ще закъснееш!

Дейзи не беше закъснявала за работа никога в живота си. Тя въздъхна. Нормален човек с нормален живот, щеше да закъснява поне веднъж в годината, нали? Чистото ѝ досие в библиотеката беше още един показател за това колко е отчаяна.

– Станах! – извика тя, което не беше точно лъжа. Поне *седеше*, дори да не беше извън леглото.

Буцата в огледалото привлече погледа ѝ и тя я погледна.

– Никога отново няма да сложа крепон – закле се тя. Добре, това не беше толкова драматично като тържественото обещание на Скарлет О’Хара никога да не гладува отново, но имаше предвид точно същото.

Как можеше някой да бъде лошо момиче – не, *купонджийка*, разликата беше важна – чудеше се тя, докато събличаше омразната крепонена пижама, смачка я и след което предизвикателно я набута в кошчето за отпадъци. Поколеба се за момент – какво щеше да облече за спане тази нощ? – но се насили да остави пижамата в боклука. Докато мислеше за другите си пижами – крепонени за лятото и бархетни за зимата – ѝ хрумна безумната идея да спи гола вечерта. Лека тръпка мина през нея. Това беше нещо, което една купонджийка щеше да направи, нали? И нямаше нищо *грешно* да се спи гол. Не беше чувала никога преподобният Бриджис да казва какво да се облича или не в леглото.

Не се налагаше си взема душ, защото беше от хора-

та, които се къпеха вечер. Светът, помисли си тя, беше разделен на две групи: такива, които се къпят вечер и такива, които го правят сутрин. Представителите на последната група вероятно се гордееха с това, че започват деня свежи и блестящо чисти. Тя, от друга страна, не харесваше идеята да се плъзне между чаршафите мръсна от натрупаните през деня прах, микроби и мъртви клетки кожа. Единственото решение на това беше да сменя чаршафите всеки ден и дори да беше сигурна, че има достатъчно вманиачени хора, които да правят точно това, тя не беше от тях. Да сменя чаршафите веднъж в седмицата я устройваше, което означаваше, че трябва да е чиста, когато си ляга. Освен това, да се къпе вечер ѝ спестяваше време сутринта.

Сякаш някога е бързала за някъде, мрачно си помисли тя.

Вгледа се в огледалото в банята, и то потвърди това, което беше видяла в огледалото на гардероба. Косата ѝ беше скучна и безформена, без блясък. Беше здрава, но увиснала, без никакъв обем. Тя издърпа дълъг кичур пред очите си, за да го разгледа. Цветът не беше златистокафяв или червено-кафяв, или дори наситено шоколадовокафяво. Беше просто кафяво, като кал. Може би имаше нещо, което можеше да сложи върху нея, за да ѝ придаде малко жизненост и сексапил. Бог знаеше, че има безброй много шишета, туби и спрейове в секцията за здраве и красота в Уол-Март, който се намираше на магистралата, но това беше на петдесет мили оттук и тя обикновено вземаше само бутилка шампоан от кварталния магазин. Така или иначе нямаше идея какво *правят* тези безброй много шишета и туби.

Но можеше да научи, нали? Тя беше библиотекар-

ка, за Бога. Беше шампион в проучването. Тайните на земята бяха като отворени книги за тези, които знаеха къде и как да копаят. Колко сложни можеха да са продуктите за коса?

Добре. Косата беше номер едно в списъка ѝ с подобрения. Дейзи се върна обратно в спалнята си и взе тефтер и химикалка от дамската си чанта. Написа номер едно в горния край на страницата и до него добави: *КОСА*. Отдолу бързо надраска *ГРИМ*, а под него *ДРЕХИ*.

Ето, помисли си тя със задоволство. Сега имаше подробен план за това как се става купонджийка.

Тя се върна в банята, бързо изми лицето си и после направи нещо, което почти никога не правеше. Отвори бурканчето с масло Олай*, което ѝ беше подарила леля Джоела за миналогодишния ѝ рожден ден, и намаза лицето си. Може би не правеше кой знае какво, но чувството беше приятно, помисли си тя. Когато приключи, реши, че лицето ѝ изглежда по-гладко и малко по-сияйно. Разбира се, всичко намазано с нещо би изглеждало по-гладко, а цялото това триене беше зачервило кожата ѝ, но човек трябваше да се започне от някъде.

А сега какво?

Нищо. Нямаше какво друго на направи, нямаше други мазила, нищо от загадъчните и секси малки кутийки сенки или черни моливи, с които другите жени очертаваха очите си и потъмняваха клепачите си. Можеше да си сложи червило, но защо да си прави труда? То беше на практика същия тон като устните ѝ. Единственият начин, по който тя можеше да различи, че има такова, бе да си оближе устните и да го пробва.

* Американска козметична линия за грижа за кожата. – Б.пр.

Имаше лек вкус на дъвка, както онова, което имаше в основното училище...

– О, *Боже!* – измърмори високо Дейзи. Не беше променяла цвета на червилото си от основното училище!

– Ти си покъртителна – каза тя на отражението си и този път тонът ѝ беше ядосан. Козметичните промени нямаше да са достатъчни.

Трябваше да направи нещо драстично.